

Zelfgebouwde miniaturhuizen. Daarmee begon voor beeldend theatermaker en poppenspeler Marlyn Coetsier het maakproces van ‘Aan de Andere Kant’ – de nieuwe voorstelling van Tg. Winterberg, voor iedereen van 4 tot 104. Daarna volgden de miniaturtuinen, de kleine en grote poppen, de animaties en de filmpjes. En de kleine interieurs. En dat was nog maar het begin.

Coetsier: “Ik heb via Marktplaats en bij kringloopwinkels oude poppenhuizen en poppenmeubels bij elkaar gezocht. Het was fantastisch om die op te halen en de verhalen van de mensen en hun poppenhuizen te horen. Met alles wat ik vond en ophaalde en daar zelf nog bij maakte, heb ik de huizen en tuinen van de Rietstraat ingericht, de straat waar de voorstelling zich afspeelt. De Rietstraat is een doorsnee-sstraat in een doorsneewijk, maar met al die bijzondere spulletjes ziet die er beeldschoon uit.

In de poppenhuizen hebben we gefilmd. Die films projecteren we in ons decor, soms vijf tegelijk als achtergrond, dan weer één op de voorgrond. Tegen die achtergrond spelen wij live, met grote poppen. Het is een superknappe en technisch intensieve voorstelling, waarbij onze technicus Joram van Vliet met de projecties een derde speler op de vloer is. En er zit heel veel werk in: met het maken van één stop-motion filmpje van 17 seconden zijn we vijfenhalf uur bezig geweest.”

Waar gaat de voorstelling over?

“Het verhaal gaat over vijf families in de Rietstraat in Tissendan, die elkaar elke dag via de gaatjes in hun schutting stiekem bekluren. Ze praten niet met elkaar, maar denken toch dat ze hun burens heel goed kennen. Alles verandert als er nieuwe mensen komen wonen: het zijn de zesjarige Bir Kaşif met haar boertjes, zus, moeder en vader – die postbode is. Bir snapt niets van het gegluur en alle vooroordelen om haar heen. Ondertussen is de buurt in de greep van een raadsel: er verdwijnen postbodes. Alle families uit de Rietstraat verdenken elkaar. Al met al is de voorstelling een soort whodunit met een boodschap.”

En wat is die boodschap dan?

“Dat je niet zomaar op je eerste indruk af moet gaan. Ik kan me nog goed herinneren dat toen ik kind was er een op het eerste gezicht zonderlinge man bij ons in de buurt woonde. Hij had meestal zwarte kleren aan en droeg steevast een hark met zich mee. Wij vertelden elkaar de wildste verhalen over wat hij allemaal deed met die hark, op het kerkhof bijvoorbeeld. Later bleek hij gewoon bij de plantsoendienst te werken en een tikje mensenschuw te zijn.

Dat is mij altijd bijgebleven. Soms klopt je vooroordeel, maar vaker slaat het nergens op. Aan de andere kant is een pleidooi om met elkaar in gesprek te gaan, om iemand echt te leren kennen en verder te kijken dan je eerste oordeel, je eigen fantasie over iemand. Mijn medespeler Mark Haayema heeft daar, voor de voorstelling, mooie teksten over geschreven. Het is al de zevende keer dat Mark en ik samenwerken en elke keer is het als $1 + 1 = 3$. Daarnaast hebben we een fantastisch team om ons heen. Job Raaijmakers als eindregisseur, Martin Draax en Jaap Snellen Muziek, Marlies Schot voor het decor en Sarah Pannenkoek en Pim Laan voor de Animaties en films.

Hoe reageren kinderen (en hun ouders) op de voorstelling?

“Ze zijn onder de indruk van het visuele spektakel. En ze praten na over het spannende verhaal. De familie Kaşif organiseert een buurt-barbecue om de familie uit de Rietstraat bij elkaar te brengen, maar de vader van Bir komt maar niet thuis, net als de andere postbodes. Waarom staat er opeens politie in de tuin van de burens? Heeft dat te maken met de verdwenen postbodes? Welke burens weten daar soms meer van? Uiteindelijk wordt het raadsel opgelost en blijkt het allemaal heel anders in elkaar te steken dan je op het eerste gezicht zou denken.

We spelen de voorstelling met poppen, klein en groot, op film, getekend en in miniatuur. Soms zijn Mark en ik elkaars tegenspelers, soms spelen we met of tegen de film in. Dat is hoe we bij Tg. Winterberg voorstellingen maken: we beginnen met huis-, tuin- en keukenmaterialen en bouwen daarmee vol fantasie een eigen verhaal.

Het grappige in deze voorstelling is dat de poppen en poppenhuizen waarmee we begonnen op het eerste gezicht best karikuraal en stereotype zijn, uitvergrotingen van de werkelijkheid. Terwijl ons verhaal juist laat zien dat je verder moet kijken dan dat. Ik zou het heel leuk vinden als kinderen (of hun ouders) na onze voorstelling eens een gesprekje beginnen met de burens. Of in ieder geval een tweede keer nadenken over wat ze in eerste instantie van iemand denken.”